

David NAS Echtgenoot en Chaldeeuws-katholiek seminarist

In 1553 sloot een groep Assyrische christenen zich aan bij de rooms-katholieke Kerk, maar ze behielden hun eigen liturgie. Ons land telt zowat drieduizend Chaldeeuws-katholieken, met gemeenschappen in Mechelen, Antwerpen, Luik en Brussel. David NAS (25) is een van hen. NAS is gehuwd en seminarist aan het Interdiocesaan seminarie *Johannes XXIII* in Leuven.

‘Ik wil bruggen bouwen tussen onze gemeenschappen’

Christof BOUWERAERTS

Wanneer we het gloednieuwe appartement in Sint-Katelijne-Waver binnenstappen, worden we begroet door een jong echtpaar, dat zich duidelijk nog aan het settelen is in hun nieuwe woonst. „Ik kom net thuis uit Leuven”, zegt David NAS. „Meestal pendel ik heen en weer, maar elke week overnacht ik ook een keer op het seminarie. Dan kan ik deelnemen aan het gebedsleven.” Maak kennis met een niet-alledaagse priesterstudent.

– *De Chaldeeuws-katholieke Kerk heeft haar zetel in Irak. Hoe kwam u in België terecht?*
Mijn familie komt oorspronkelijk uit een bergdorp in het zuidoosten van Turkije, aan de grens met Irak. In 1988 vluchtten mijn ouders om politieke en godsdienstige redenen naar België. Twee jaar later werd ik geboren. We woonden altijd in Mechelen en ik ging er ook naar school. In 2009 studeerde ik af als automonteur.

– *Niet meteen een godsdienstige opleiding. Voelde u als jongere nog geen roeping?*
Als kind werd ik misdienaar in onze Kerk in Mechelen. Op die leeftijd heeft de liturgie iets mysterieus. Je draait erin mee zonder echt te begrijpen waar het inhoudelijk over gaat. Als tiener kwam ik echter in een impasse terecht. Zoals wellicht iedereen die bezig is met het geloof, werd ook ik geconfronteerd met vragen en twijfels. Daar ging behoorlijk wat tijd over.

– *Kon u in die moeilijke periode terugvallen op de Chaldeeuwse gemeenschap?*
Eigenlijk hield ik mijn geloofstwijfel voor mezelf, want ik schaamde me er toen voor. Het geloof is dan ook een wezenlijke pijler van onze Chaldeeuwse identiteit. Bovendien zijn mijn ouders diepgelovig. Ik vreesde dat ik door mijn vragen een buitenbeentje zou worden in onze gemeenschap. Godzijdank volhardde ik in het geloof en overwon ik uiteindelijk mijn twijfels.

– *Wat hielp u daarbij?*

Toen ik zeventien was, begon ik de brieven van de apostel Paulus te lezen. Dat deed ik in het Aramees, de taal van Jezus die voortleeft in onze liturgie. De boodschap die Paulus meegaf aan de christe-

David Nas: „Ik voel me allereerst geroepen om als priester de jeugd te inspireren.” © Frank Bahn Müller

nen van toen, bleek vandaag nog betekenisvol. Dat trof me en zette me aan de Schrift voort te verkennen.

„Huwelijk of priesterschap? Ik geloof dat God me roept tot allebei”

– *En toen besliste u om priester te worden?*

Aan die keuze ging een geleidelijk proces vooraf. Na mijn studies had ik meerdere banen in de autosector. Dat sloot aan bij mijn opleiding. Toch voelde ik dat er iets ontbrak. Door gesprekken met onze priester kreeg ik mijn roeping scherper in het vizier. In juni 2015 hakte ik dan de knoop door.

– *Hoe kwam u dan terecht aan het seminarie Johannes XXIII?*

Eerlijk gezegd kende ik dat volstrekt niet. Aanvankelijk klopte ik dan ook aan bij de faculteit theologie en religiewetenschappen aan de KU Leuven. Daar werd ik ech-

ter doorverwezen naar het seminarie. Na het nodige overleg kreeg ik de toelating van onze eigen bisschop, die in de Iraanse hoofdstad Teheran woont, en van de toenmalige aartsbisschop Léonard, om een aangepast lesprogramma aan te vatten. Momenteel zit ik in mijn eerste jaar filosofie en het bevalt me zeer.

– *U bent gehuwd en woont niet in het seminarie. Wat vinden uw medestudenten daarvan?*

Aanvankelijk was ik bang dat ik onvoldoende zou kunnen deelnemen aan het gemeenschapsleven. Dat blijkt mee te vallen. De andere seminaristen beschouwen me ook volledig als een van hen en ik mag rekenen op hun steun en hulp bij mijn studies. In het eerste semester behaalde ik al mooie resultaten.

– *Uw medestudenten zullen later in celibaat moeten leven. Hoe kijkt u daarnaar?*

Ik heb daar alle respect voor. Bij mij liep de bewustwording van mijn roeping samen met de uitbouw van mijn relatie. Van meet af aan sprak ik ook eerlijk over mijn roeping met mijn vrouw, toen nog vrien-

din. Ik twijfelde wel even over het celibaat, maar mijn verlangen naar een gezin bleek al snel even sterk als dat naar het priesterschap. Daarom geloof ik dat God me roept tot allebei. Uiteraard besef ik dat het altijd een evenwichtsoefening blijft. Ik zie echter aan het voorbeeld van gehuwde priesters in onze gemeenschap dat dit kan.

– *Had u vóór uw stap naar het seminarie al contacten met de Kerk in Vlaanderen?*

Onze gemeenschap in Mechelen deelt een kerkgebouw met een Vlaamse parochie. Er zijn ook al wel wat contacten met het aartsbisdom. Dat dringt nu stapsgewijs door tot aan de basis.

– *Wilt u daar als priester werk van maken?*

Ik ervaar de contacten met de Kerk in Vlaanderen als verrijkend en wil de bruggen tussen onze gemeenschappen beslist helpen uitbouwen. Ik voel me echter allereerst geroepen om als priester de jeugd te inspireren.